

TRANZIT / TRANSIT

Žanr: drama, Njemačka / Francuska, 2018.

Redatelj: Christian Petzold

Ekranizirano prema romanu Transit, Anne Seghers

Glumci: Franz Rogowski, Paula Beer

Zamjena identiteta ne može promijeniti tijek sudbine.

Vizu za bijeg u druge zemlje moguće je ishoditi strpljivim i dugotrajnim čekanjem pred vratima konzularnih službenika, ali nema načina za dobivanje vize za ulazak u dušu neke osobe.

Film slijedi sadržaj romana Ane Seghers gdje je opisan svijet pod naletom nacističkog tsunamija koji ruši sve pred sobom ostavljajući u početku tek nekoliko procjepa za dostojanstven bijeg iz tog pakla. Izlaz treba iskoristiti u određenom trenutku jer već sutra to više neće biti moguće.

Radnja filma se odvija u vrtlogu povijesnih zbivanja tihe okupacije Francuske. Na ulicama već stupaju vojnici naoružani do zuba, racije su na svakom koraku, prokazani i potkazani se bore dokazujući nevinost sa transparentnim vizama na koje službenici u raznim konzulatima protokolarno udaraju žig koji znači Život.

Glavni lik Georg, mladić bez osmijeha, dolazi iz Njemačke u taj i takav Pariz koji je već pod čizmom nacizma gdje mu prijatelj povjerava dva pisma za poznatog antirežimskog pisca Wiedela koji u hotelu čeka trenutak kada će se uputiti u luku Marsailles i isploviti u novi život sa vizom za Mexico. Kad Georg stigne u hotel saznaje da je Wiedel počinio samoubojstvo. Impulsivno odlučuje pokupiti rukopis zadnje knjige i osobnu dokumentaciju pisca te se upućuje na jug Francuske gdje još postoji nada za bijeg. Na tom putu proživljava život progonjene zvijeri gdje ga samo instinkti spašavaju od sigurne smrti. U Marseillesu dolazi na adresu svog suputnika koji je preminuo na putovanju i tu upoznaje dječaka koji s gluhoonijemom majkom živi izbjeglički život u malom stanu. Dječak ga osvaja svojom nevinošću u kojoj prepoznaje izgubljene duše bez doma što naglašava pjesma s radija koji Georg popravljaju u njihovom domu (nije slučajno da su to izbjeglice iz Iraka). U tom labirintu emocija Petzold postavlja dvije lokacije koje su ključne za fiksiranje (smirivanje) dinamike filma: konzulati zemalja u kojima službenik u slow-motion maniri udara žig koji znači slobodu i gostionica gdje Georg predahne uz pizzu i čašu vina. U obje lokacije se kao duh pojavljuje lik mlade žene Marie, za koju saznajemo da je supruga preminulog pisca čiji identitet je uzeo Georg.

Život piše romane, roman koji gledamo u slikama već je napisan ali Georgov život se uporno vrti u krugu od situacije gdje „za dlaku“ izmiče smrti, do ljubavnog trokuta gdje biva čas gubitnik, a ipak jedini dobitnik. Nakon što saznaje da je brod kojim je Marie isplovila na putu za Mexico potopljen od neprijateljske mine, on odlučuje svoj sudbinski put nastaviti putem preko Pirineja u slobodu. Narator, kojeg režiser dodaje na nekoliko mjesta da nam pojasni cijelu priču, sugerira da su najveći izazov emocije koje su ljudsko posljednje utočište jer bijeg iz klopke straha i srama nije moguć.

Mirjana Tepšić, Ožujak, 2019.